

– Այսչափ, այսչափ,– ըսաւ ծերը:

– Այո, միայն երկրորդ առաւօտուն հրաժարական ողջոյնը տուաւ մօրս եւ ինձ ու ելաւ գնաց:

Օրիորդը, դարձեալ աչքերը կը սրբեր: Իսկ ծերը սրտնեղութեամբ

– Բայց, Թենի, ի՞նչ կայ այդտեղ տխրելու,– կ'ըսեր,– այդ Գրիգորը տեսայ ես կարծեմ, Դաւիթ Մամիկոնէին որդին ինձ ըսին, այդպէս չէ՞:

– Այո՛, հայրիկ:

– Լաւ, ես այդ տղան տեսայ՝ դեռ անմօրուս պատանի, լաւ կը կռուի, Կամսարականին հետ էր: Այդտեղ անկարելի բան չիկայ, Բագրեւանդայ մէկ մասը եւ Երասխաձոր իրենցն է: Վարդանաբերդ կը բնակին ընտանեօք, գեղեցիկ ամրոց մ'է:

– Բայց, հայրիկ, Վարդանաբերդ այրեր են արաքները եւ Գրիգոր մեռեր է:

– Աղջիկ, դու ինչ կ'ըսես. Գրիգոր մեզ հետ էր պատերազմին մէջ, ողջ առողջ մեզմէ գատուեցաւ, անկից վերջ էլ պատերազմ չի կար: Դու փունճ տեղ կուլաս, իմ Թենիս. ես կ'իմանամ ամէն բան արագութեամբ, հիմա մարդ կը հանեմ Կոզովիտ. դու հանգիստ եղիր...

– Բայց, հայրիկ, եթէ Գրիգոր մեռած է՝ ես կուսանաց վանք մը կը մտնեմ...

– Յիմար խօսք մ'ըներ, իմ սիրուն Թենիս, Գրիգոր մեռած չի կրնար լինիլ, եթէ այնպէս նաեւ չինի՝ Գրիգորներ շատ կան աշխարհքիս վրայ, իսկ Թենի՝ մէկ հատ միայն մնաց. նա էլ պետք է ապրի եւ երջանիկ չինի...

– Չէ, Յայրիկ, եթէ նա չի կայ, ինձ երջանկութիւն չի կայ, աշխարհս մութ է ինձ համար...

– Թենի՛, Թենի՛, այդպէս մի՛ լար, այդպիսի խօսք մ'ըներ, տե՛ս, իմ սիրտս էլ կ'այլալայի, դու դեռ երեխայ ես: Ես կ'իմանամ, քեզի տեղեկութիւն կառնում այդ Գրիգորի համար... Դու սիրտդ հանգիստ բռնէ: Յա այսպէս:

Եւ ծեր զինուորն այս խօսքերը զրուցելուն՝ կը ջանար իւր կերկեր ձայնին փափկութիւն մը տալ. եւ իր սառ, չոր, ոսկրուտ, երկայն մատներով նորա